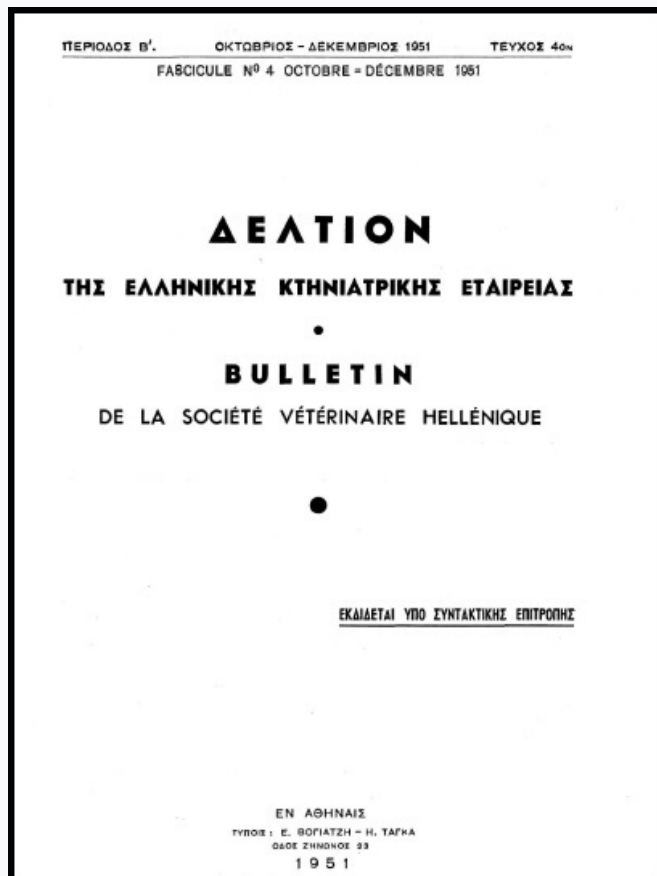

Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society

Vol 2, No 4 (1951)

Analyses

Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία

doi: [10.12681/jhvms.17476](https://doi.org/10.12681/jhvms.17476)

Copyright © 2018, Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

To cite this article:

Εταιρεία Ε. Κ. (1951). Analyses. *Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society*, 2(4), 183–185.
<https://doi.org/10.12681/jhvms.17476>

καὶ ἀχύρου. Ἡ μηχανικὴ συγκρότησις ἐπιτρέπει τὴν ἐπίκαιρον ἐκτέλεσιν ἀπασῶν τῶν γεωργικῶν ἐργασιῶν.

Συμπέρασμα

Δύναται νὰ λεχθῆ ὅτι ὁ Κτηνοτροφικὸς Σταθμὸς Καρατζάμπεη τῆς Τουρκίας εὐρισκόμενος ἐν τῇ περιοχῇ Προύσσης τῆς Ἀντικῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐκμεταλλεύεται κτηνοτροφικῶς μίαν ἔκτασιν ἐξ 100.000 στρεμμάτων. Ἐδαπάνησε 30.000.000 τουρκικὰς χαρτίνας λίρας ἤτοι 16.000.000.000 περίπου δραχ., διὰ τὰς ἐγκαταστάσεις του μόνον, ἀπασχολεῖ, ὀργανικῶς τοποθετημένους, 18 τεχνικοὺς καὶ 20 διοικητικοὺς ὑπαλλήλους καὶ ἀπὸ τοῦ ἔτους τῆς ἰδρύσεώς του (1923) καὶ ἐντεῦθεν, ἠσχολήθη κυρίως : 1) Μὲ τὴν ἀπόκτησιν καὶ διάδοσιν τῆς φυλῆς «Ἴππος Καρατζάμπεη», διὰ τῆς συνεχοῦς διασταυρώσεως τῶν φορβάδων τῆς περιοχῆς Προύσσης μετ' ἀραβικῶν ἐπιβητόρων. Μὲ τὴν ἀπόκτησιν διὰ τοῦ ἰδίου τρόπου τῆς μικροσώμου φυλῆς «Καρατζάμπεη Nonius», μὲ ὕλικὸν τὰς φορβάδας τῆς περιοχῆς Προύσσης καὶ ἐπιβήτορας τῆς φυλῆς Nonius. Μὲ τὴν παραγωγὴν ἐπιβητόρων, «Ἴππος Καρατζάμπεη», διὰ τῆς διατηρήσεως πρὸς ἀναπαραγωγὴν 200 φορβάδων, στεγάζει δὲ καὶ διατρέφει ἀριθμὸν τινὰ ἐπιβητόρων τῶν Ἐπισταθμιῶν.

2) Μὲ τὴν ἀπόκτησιν καὶ διάδοσιν τῆς φυλῆς ἀγελάδων «Καρατζάμπεη - Montafon», διὰ τῆς συνεχοῦς διασταυρώσεως τῶν ἐγχωρίων ἀγελάδων τῆς Περιοχῆς Προύσσης μετὰ ταύρων τῆς φυλῆς Montafon. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον διαθέτει ταύρους Montafon τοῦ Σταθμοῦ, πρὸς δὲ διατηρεῖ 200 ἀγελάδας «Καρατζάμπεη-Montafon» δι' ἀναπαραγωγὴν, τοὺς δ' ἐξ αὐτῶν προκυπτούσας θήλειαι μόσχου διαθέτει πρὸς ἀναπαραγωγὴν ἐν τῇ περιοχῇ του, ὅπως ἐπίσης καὶ μικρὸν ἀριθμὸν ἀρρένων μόσχων. Ἐπιπλέον ἀσχολεῖται μὲ τὴν ἐκτροφὴν τῆς φυλῆς Schwyz Ἑλβετικῆς προελεύσεως.

ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ

ΛΟΙΜΩΔΗ ΕΝ ΓΕΝΕΙ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

J. LAIGRET καὶ CH. LEBLOIS : Μαστίτις ἀγελάδος ὀφειλομένη εἰς πνευμονοβάκιλλον τοῦ Friedländer (Mammite à bacille de Friedländer—Kl. Pneumoniae—chez la vache laitière). Bulletin de l'Académie Vétérinaire de France, 1950, 23, 469).

Ἄγελὰς Ὀλλανδικῆς γενεᾶς 7 ἐτῶν. Ἀποτόμως παρουσιάζει ὀξείαν μαστίτιδα, τοῦ δ. ο. τεταρτημορίου μετ' ὀγκώδους οἰδήματος ἀνερχομένου μέχρι τοῦ αἰδοίου καὶ σοβαρὰν γενικὴν κατάπτωσην. Θερμοκρασία 41°. Ἡ ἐφαρμοσθεῖσα θεραπευτικὴ ἀγωγή μὲ βίαιον τὴν πενικιλίνην, τόσοσιν τοπικῶς

(κηρία πενικιλίνης) ὅσον καὶ παρεντερικῶς, (500.000 Μ.Ο. ἡμερησίως) καὶ ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς ἡμέρας, ἔμεινεν ἄνευ ἀποτελέσματος.

Τὴν πέμπτην ἡμέραν ἡ κατάστασις ἐπεδεινώθη καὶ ὁ θεράπων Κτηνίατρος συνεβούλευσε τὴν σφαγὴν. Τῇ ἐπιμονῇ τοῦ ἰδιοκτῆτου τὸ ζῶον διετηρήθη ἐπὶ 3 ἀκόμη ἡμέρας, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ὁποίων ἐδοκιμάσθη καὶ θεραπεία διὰ σουλφοναμιδῶν παρεντερικῶς, ἐν συνδυασμῷ μετ' ἀντισταφυλοκοκκικοῦ ἐμβολίου. Οὐδεμία βελτίωσις.

Τὴν 9ην ἡμέραν ἐστάλη εἰς τὸ σφαγεῖον. Τεμάχιον μαστοῦ ἀποσταλὲν δι' ἐργαστηριακὴν ἔρευναν ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὴν παροῦσαν μελέτην.

Ἡ γενομένη μικροβιολογικὴ ἔρευνα ἀπεκάλυψε, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ πνευμονοβακίλλου. (ΚΙ. Pneumoniae).

Οἱ συγγραφεῖς χαρακτηρίζουν τὴν παρατήρησιν αὐτὴν ὡς ἐκπληξιν (ἀναμένει τις νὰ ἀνεύρη ἄλλο μικρόβιον καὶ ἄλλο συναντᾷ) καὶ διερωτῶνται μήπως εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν, ὅπου παρατηρεῖται συνήθως στρεπτόκοκκος ἢ σταφυλόκοκκος, δὲν πρέπει ν' ἀναζητηθῇ ἡ αἰτία εἰς τὴν πενικιλινοθεραπείαν, ἣτις παρημποδίσε τὴν ἀνάπτυξιν τῶν θετικῶν κατὰ Gram κόκκων καὶ ἄφισε τὸ πεδῖον ἐλεύθερον εἰς τὰ πενικιλινοάντοχα μικρόβια. Αἱ διαπιστώσεις αὗται δὲν ἔχουν θεωρητικὸν μόνον χαρακτήρα, ἀλλὰ καὶ πρακτικόν. Διότι ἀπὸ τῆς συστηματικῆς ἐφαρμογῆς τῆς πενικιλινοθεραπείας ἐναντίον πάσης σχεδὸν ὀξείας νόσου, εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνεται καὶ συστηματικὴ καθ' ἡμέραν παρακολούθησις τῆς βακτηριολογικῆς ἐξελίξεως τῆς νόσου, διὰ τὴν ἔγκαιρον ἀλλαγὴν τοῦ ἀντιβιοτικοῦ, ἐὰν παρίσταται ἀνάγκη.

Ἐὰν εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν ἐγένετο, μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς πενικιλίνης, χρῆσις τῆς στρεπτομυκίνης ὑπῆρχον περισσότεραι πιθανότητες νὰ σωθῇ τὸ ζῶον.

E. M.

O. CARNUS καὶ J. AMIOT: Τὰ ἀντιισταμινικά εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς χειρουργικῆς. Ὁ ἀσφαλιστικὸς τῶν ρόλος εἰς τὰς νευρεκτομὰς τοῦ ἵππου. (Les antihistaminiques au service de la chirurgie. Leur rôle de Sécurité dans les Névrectomies chez le cheval). Bul. Ac. Vét. France 1950, 23, 165.

Οἱ συγγραφεῖς ἐσκέφθησαν ὅτι ἡ χρῆσις τῶν συνθετικῶν ἀντιισταμινικῶν θὰ ἰδύνατο νὰ προλάβῃ τὴν ἀποκόλλησιν καὶ ἀπόπτωσιν τῆς ὀπλῆς τοῦ ἵππου κατὰ τὰς νευρεκτομὰς τοῦ μέσου νεύρου, (ἐπιπλοκὴ πολὺ γνωστὴ καὶ συχνὴ τῶν νευρεκτομῶν).

Ἡ ἀπόπτωσις προκαλεῖται ἐκ τῆς ἐντόνου ὑπεραιμίας, ἣτις ἐπακολουθεῖ τὴν νευρεκτομὴν λόγῳ τομῆς τῶν συμπαθητικῶν ἰνῶν τῶν περιεχομένων εἰς τὸ μέσον νεῦρον. Ἡ ἀποκόλλησις οὕτω τῆς ὀπλῆς μετὰ τὴν μεσονευρε-

κτομήν, φαίνεται ότι συντελείται διὰ μηχανισμοῦ ἀναλόγου πρὸς ἐκεῖνον ὅστις παρατηρεῖται κατὰ τὴν ἐνδονυχίτιδα. Κατὰ λογικὴν συνέπειαν, ἀφοῦ ἡ ἐνδονυχίτις εἶναι ἐπιδεικτικὴ βελτιώσεως καὶ ἰάσεως διὰ τῶν ἀντιισταμινικῶν καὶ ἡ ἐπιπλοκὴ τῆς ἀποπτώσεως τῆς ὀπλῆς θὰ ἦδύνατο ν' ἀντιμετωπισθῇ ἐπιτυχῶς διὰ τοῦ αὐτοῦ θεραπευτικοῦ μέσου.

Εἰς 4 περιπτώσεις μεσονευρεκτομῆς καθ' ἃς ἐχρησιμοποιήθη προληπτικῶς τὸ νεοαντεργκάν (3 ἐνδοφλέβιοι ἐγχύσεις ἐκ 10 κ.έ., μία τὴν πρῶταν, μία τὸ ἐσπέρας καὶ ἡ τελευταία τὴν ἐπομένην τῆς ἐπεμβάσεως ἡμέραν, μετὰ 4 δὲ ἡμέρας νέα σειρά ἐγχύσεων), δὲν παρατηρήθη ἐπιπλοκὴ ἀποπτώσεως τῆς ὀπλῆς, οὔτε καὶ τοπικὴ αὐξήσις τῆς θερμοκρασίας. Ἐπιβάλλεται ὁ εἰς εἶδουτέραν κλίμακα πειραματισμὸς πρὸς ἐξαγωγήν σαφῶν συμπερασμάτων.

E. M.

J. VERGE - P. GORET - L. JOUBERT - J. DAVID: Θεραπεία τῆς ἐρυθρᾶς τοῦ χοίρου διὰ τοῦ συνδυασμοῦ πενικιλίνης - ὄρου. (Traitement du Rouget du porc par l'association penicilline - serum). Bulletin de l'Académie Vétérinaire de France, 1950, σ. 171 - 179.

Οἱ συγγραφεῖς ἀναφέρουν τὰς προσπαθείας διαφόρων ἐρευνητῶν, ὅπως καὶ τὰς ἰδικὰς των, ἐπὶ τῆς θεραπείας τῆς ἐρυθρᾶς τοῦ χοίρου καὶ τοῦ ἀνθρώπου διὰ μόνης τῆς πενικιλίνης. Ἡ μέθοδος αὕτη ἐνεργουμένη εἴτε δι' ὕδατώδους εἴτε δι' ἐλαιώδους διαλύματος (βραδείας ἀπορροφήσεως), δὲν δίδει σταθερὰ ἀποτελέσματα, ἔχει δὲ καὶ τὸ μειονήκτημα νὰ ἀπαιτῆ πολλαπλᾶς ἐπεμβάσεις.

Τὰ καλλίτερα ἀποτελέσματα ἐπετεύχθησαν διὰ τοῦ συνδυασμοῦ ὄρου - πενικιλίνης (πενικιλίνης βραδείας ἀπορροφήσεως) εἰς μίαν μόνον ἐπέμβασιν καὶ εἰς τὰς ἀκολούθους δόσεις :

α) Ὅρος ἐναντίον τῆς Ἐρυθρᾶς 10 - 30 κ. έ. Πενικιλίνη (ὑδατικὸν διάλυμα) 50.000 - 100.000 Μ.Ο. ἐν ἀναμίξει μετὰ τοῦ εἰδικοῦ ὄρου.

β) Πενικιλίνη βραδείας ἀπορροφήσεως 100.000 - 200.000 Μ.Ο.

Αἱ δύο αὗται ἐγχύσεις γίνονται ταῦτοχρόνως καὶ εἰς δύο διάφορα μέρη τοῦ σώματος.

Μόνον εἰς ἐξαιρετικῶς βαρείας περιπτώσεις ἢ εἰς περίπτωσιν καθυστερημένης ἐπεμβάσεως, ἀπαιτεῖται καὶ δευτέρα συμπληρωματικὴ δόσις ἐλαιώδους πενικιλίνης (100.000—200.000 Μ.Ο.) μετὰ 24 ὥρας.

E. M.